

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Jumala lemmik

Vanem Karl D. Hirst
Seitsmekümnest

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by

Jumala armastusega täitumine kaitseb meid elutormides, kuid muudab ka õnnelikud hetked rõõmsamaks.

Enne alustamist peaksin teile ütlema, et kaks minu last on kantslis kõneledes minestanud ja ma pole kunagi tundnud nendega suuremat sidet kui praegu. Minu mure on suurem kui vaid püünise kaanel seismine.

Meie peres on kuus last, kes vahel üksteist narrivad, et nemad on lemmiklaps. Igaühel neist on erinev põhjus lemmiklaps olla. Meie armastus iga meie lapse vastu on puhas, rahuldust pakkuv ja täielik. Me ei suudaks armastada ühtegi neist rohkem kui teist – iga lapse sünniga kaasnes meie armastuse sulnis avarumine. Mõistan oma Taevase Isa armastust minu vastu kõige rohkem armastuse kaudu, mida tunnen oma laste vastu.

Kui nad kõik harjutavad oma õigustusi, miks just nemad kõige armastatumad lapsed on, võiks arvata, et meie peres pole kunagi olnud ühtegi koristamata magamistuba. Probleemid vanema ja lapse vahelistes suhetes vähenevad, kui kesken-dutakse armastusele.

Mingil hetkel, võib-olla sellepärast, et ma näen, et me liigume paratamatu perekondliku mässu poole, ütlen midagi sellist: „Olgu, te olete mind ära tüüdanud, aga ma ei kavatse seda kõvasti kuulutada; eks te tea, kes teist minu lemmik on.” Minu eesmärk on, et igaüks neist kuuest tunneks end võitjana, ja nii väldime täielikku sõda – vähemalt järgmise korran!

Johannes kirjeldab end oma evangeeliumis kui „jüngrit, keda Jeesus armastas”, nagu oleks see korraldus kuidagi ainulaadne. Mulle meeldib mõelda, et see oli sellepärast, et Johannes tundis

Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose

end Jeesuse poolt nii täielikult armastatuna. Ma sain sarnase tunde Nefilt, kui ta kirjutas: „Ma rõõmutsen oma Jeesuse üle.” Muidugi ei kuulu Päästja rohkem Nefile kui Johannesele, kuid Nefi isikliku suhte olemus Jeesusega viis ta selle õrna kirjelduseni.

Kas pole imeline, et on aegu, mil tunneme, et meid nii täielikult ja isiklikult märgatakse ja armastatakse? Nefi võib Teda nimetada „oma” Jeesuseks ja seda võime teha ka meie. Meie Päästja armastus on „ülim, õilsaim ja tugevaim armastus” ja Ta hoolitseb meie eest seni, kuni oleme täidetud. Jumalik armastus ei saa kunagi otsa ja me oleme kõik hinnatud lemmikud. Jumala armastus on see, kus me kõik Venni diagrammi ringidena kattume. Ükskõik, millised meie osad teistest erinevad, on Tema armastus see, kus me leiame ühtsuse.

Kas on üllatav, et suurimad käsud on armastada Jumalat ja armastada neid, kes on meie ümber? Kui ma näen inimesi, kes näitavad üksteise vastu Kristuse-sarnast armastust, siis mulle tundub, et see armastus sisaldab enam kui ainult nendearmastust; see on armastus, milles on ka jumalikkust. Kui armastame üksteist sellisel viisil, nii täielikult ja rikkalikult, kui suudame, sekkub ka taevas.

Seega, kui keegi, kellest me hoolime, näib olevat kaugel jumaliku armastuse tundmisest, võime järgida seda mustrit – tehes asju, mis toovad meid Jumalale lähemale, ja tehes seejärel asju, mis toovad meid lähemale neile – see on sõnatu kutse tulla Kristuse juurde.

Soovin, et saaksin teiega koos istuda ja küsida, millised asjaolud panevad teid tundma Jumala armastust. Millised pühakirjasalmid, millised konkreetsed teenimisteod? Milline koht? Milline muusika? Kelle seltskond? Üldkonverents on rikkalik koht, kus õppida, kuidas leida ühendust taevase armastusega.

Võib-olla tunnete end Jumala armastusest kaugel? Võib-olla kõlab teie mõtetes heidutuse ja pimeduse hääle koor, mis ütleb teile, et olete liiga haavatud, segaduses, liiga nõrk ja tähelepanuta jäetud, liiga erinev või segaduses, et saada osa tõelisest armastusest. Kui kuulete neid mõtteid, siis palun kuulake seda: need hääled on lihtsalt valed. Me võime julgelt eirata mõtteid, et mingisugused vead meid taevasest armastusest ilma jätaksid. Iga kord, kui laulame kirikulaulu, mis tuletab meile meelde, et meie armastatud ja veatu Päästja otsustas kannatada meie eest.

to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love here?

So if God’s love does not leave us, why don’t we always feel it? Just to manage your expectations: I don’t know. But being loved is definitely

Eemaldab Jeesus murtud inimese kogu häbi. Läbi oma haavade sai Ta täiuslikuks ja ta suudab meid täiuslikuks teha hoolimata meie vigadest. Ta oli murtud, üksi, vigane ja muljutud – ja ka meie võime end nii tunda –, kuid meie ei ole eraldatud Jumala armastusest. „Murtud süda; täiuslik arm”, nagu ütleb laulusalm.

Sa võid teada enda kohta midagi, mida teised ei tea, mis paneb sind tundma, et sa ei vääri armastust. Ükskõik kui palju te enda kohta ka ei tea, eksite, kui arvate, et olete asetanud end Jumala armastuse ulatusest kaugemale. Oleme mõnikord enda vastu nii julmad ja kannatamatud, nagu me ei kujutaks ettegi, et võiksime olla sellised kellegi teise suhtes. Meil on selles elus palju teha, kuid enesepõlgus ja häbiväärne enese hukkamõist ei ole selles nimekirjas. Ükskõik kui halvastimeennast ka ei tunneks, ei tee see Tema käsi lühemaks. Ei. Need on alati piisavalt pikad, et „took [meil] tröösti” ja emmata meist igäüht.

Kui me ei tunne jumaliku armastuse soojust, pole see kuhugi kadunud. Jumala enda sõnad on, et „mäed liiguvad ja künkad kõiguvad küll, aga [Tema] heldus ei liigu [meie] juurest”. Selguse huvides peaks mõte, et Jumal on lakanud armastamast, olema elus võimalike selgituste loendis nii kaugel, et me ei jõua selleni enne kui pärast seda, kui mäed on lahkunud ja künkad on kadunud!

Mulle meeldib väga see mägede sümbolika, mis tõendab Jumala armastuse kindlust. See võimaldas sümbolika põimub lugudesse nende kohta, kes lähevad mägedele ilmutust saama, ja Jesaja kirjeldatud „Jehoova koja [mäe]” kohta, mis „seisab kindlana kui mägede tipp”. Issanda koda on meie kõige väärtuslikumate lepingute kodu ja koht, kus me kõik taandume ja vajume sügavale tõenditesse meie Isa armastusest meie vastu. Olen samuti tundnud tröösti, mis tuleb mu hinge, kui mässin end tihedamalt ristimislepingusse ja leian kellegi, kes leinab kaotust või leinab pettumust, ning püüan aidata tal oma tundeid hoida ja läbi elada. Kas need on viisid, kuidas me saame rohkem sukelduda hinnalisse lepinguarmastusse, teisiti öelduna hõlmed?

Nii et kui Jumala armastus meid ei jäta, miks me siis seda alati ei tunne? Lihtsalt oma ootuste leevendamiseks: ma ei tea. Kuid see, et meid ar-

not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that “whosoever will lose his life for my sake shall find it.”

Being filled with God's love shields us in life's

mastatakse ei ole kindlasti sama, mis endarmastatuna tunda, ja mul on mõned mõtted, mis võivad teid sellele küsimusele vastuseid otsides aidata.

Võib-olla maadlete leina, depressiooni, reetmise, üksinduse, pettumuse või mõne suure tunde, mis takistab teie võimet tunda Jumala armastust teie vastu. Kui jah, võivad need asjad nüristada või peatada meie võime tunda end nii, nagu me muidu tunneksime. Võib-olla ei suuda te vähemalt mõnda aegatunda Tema armastust ja teadmistest peab piisama. Kuid ma ei tea, kas saaksite kannatlikult katsetada erinevaid viise, kuidas jumalikku armastust väljendada ja vastu võtta? Kas saate astuda sammu tagasi kõigest, mis on teie ees, ja võib-olla veel ühe sammu ja veel ühe, kuni näete laiemat maastikku, vajadusel veelgi laiemalt, kuni te sõna otseses mõttes „mõtlete selestiliselt”, kuna vaatate tähti ja mäletate arvutuid maailmu ja nende kaudu nende Loojat?

Linnulaul, päike või tuul või vihm minu nahal ja ajad, mil loodus paneb mu meeled Jumala ees aukartust tundma – igapähe neist on olnud oma osa taevase ühenduse loomisel. Võib-olla aitab ustavate sõprade trööst? Võib-olla muusika? Või teenimine? Kas olete pidanud ülestähendust või päevikut kordade kohta, mil tundsite oma sidet Jumalaga selgemini? Võib-olla võiksite kutsuda neid, keda usaldate, jagama teiega oma jumaliku ühenduse allikaid, kui otsite leevendust ja mõistmist?

Ma mõtlen, et kui Jeesus peaks valima koha, kus teie ja Tema võiksite kohtuda, privaatse koha, kus te saaksite keskenduda Temale, kas Ta võiks valida teie ainulaadse isikliku kannatuse koha, teie sügavaima vajaduse koha, kuhu keegi teine minna ei saa? Koha, kus tunnete end nii üksildasena, et peate tõesti olema täiesti üksi, kuid te ei ole päris üksi, koht, kuhu võib-olla ainult Tema on astunud, paik, mille ta on tegelikult juba valmistanud teiega kohtumiseks, kui teie sinna saabute. Kui ootate Tema tulekut, siis kas Ta võib olla juba seal ja käeulatuses?

Kui tunnete end sellel eluperioodil täis armastust, proovige hoida sellest kinni sama tõhusalt, kui sõel hoiab vett. Piserdage seda kõikjal, kuhu lähete. Üks jumaliku majanduse imedest seisneb selles, et kui me püüame jagada Jeesuse armastust, avastame end täidetuna põhimõttega, et „kes oma hinge kaotab minu pärast, see leiab selle”.

Jumala armastusega täitumine kaitseb meid

storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

elutormides, kuid muudab ka õnnelikud hetked rõõmsamaks – meie rõõmsad päevad, mil taevas paistab päike, muutuvad meie hinges säravas päikesepaistes veelgi helgemaks.

Olgem „juurdunud ja rajatud” oma Jeesusesse ja Tema armastusse. Otsime ja väärtustame Tema armastuse ja väe tundmise kogemusi oma elus. Rõõm evangeeliumist on kättesaadav kõigile, mitte ainult õnnelikele, mitte ainult tõrjutuile. Rõõm on meie eesmärk, mitte meie olude and. Meil on hea põhjus „rõõmustada ja olla täidetud armastusega Jumala ja kõikide inimeste vastu”. Täitugem selle armastusega. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.